

saab olema. See tuli kaa Jüriil meeles, nii et karjatse ammetist sõnakest ei lausunud. Aga nii nii tuli talle kibet nõu kardseppaks hakkata. Ja seda oli tal kaa ajja. Ta põhjendas oma soovi järgmiselt: „Kui ma linnas olin, siis juhtusin wahest ühe kardseppaga kokku, kes oma plekriistu mööda linna ulitsaid müütas. Sõbralikult klaasi õlle juures jutti ajades, tuli meie wahel seletamine ja meed ütles, et tema ammet see kõige auusam olla ja kui mina ebatahita tema juure poissiks minna, siis mull olla muud mõdagit teha, kui esihakkul plekriistu mööda linna ja maad välja pakkuda. Nah, nii suguse rändaja kardseppa õppijaks tahab hakkata, ei mitte linna meistri juure.”

Et küll wanemad fest ammetist suuremat head ei teadnud kütta, siiski andsid viimaks järäle ja Jüriil parem kui võsi. „Mis mul nii nii viga, muud kui kõnnin mööda ulitsaid, riista viru selgas, huijan wahel sekka: otske teopa, kastrulid, lõksusi, kohvikannus! otske! otske!”

Jüri oli nii nii kardseppa ammetil. Rabju aga, et talvel külm liiga tegi ellitud emapeju-keelse ja sul päike nii palavastete paistis. Pealegi kuumaks soendud plekriistad teda sul otsekebe tahtsid äratappa ja talvel wahest käsi nahka pidi jätmata, kui fogematta nii iske förmega kangest

külmetand pleksi külge puutus. Juba oli tal kibet nõu, oma nii nii meistriiga Jumalaga jäätta, kui tal näljakas juhtumine sündis, mis ta eneje meekest oga sugugi näljakas ei arvand. Magu ta oma hulkumise juures oli õppimud siin ja seal tilgakest wõtma, nii sündis tal see läbi Tuulise trahteris kena äpardus. Pitkalise hulkumisest wäänd oli ta siin ennast publamiseks pingi peale maha lastnud, kui uks lahti läks ja üks teine tema siurene poiss jõmmis sisse astus, keda ta ju poole päeva enese kannul leidnud elevad. Üsna sõbralikult oli wõeras poiss Jüri juure istunud ja mõistis nii kaivalaste teisega jutti ajada, et igauks pidi arwama, naad mõlemad olla ammetivennad, pealegi, et keegi kõrti tuas ei olnud, kui sisse astusid. Viimaks lastis wõeras poiss peel hunti anda, pakkus Jüriile kaa. See nimastark wõttis liigutud südamega västu, nimetas helsdet andjat vennak ja wõttis nii mitu kord västu, nii mitu kord pakkuti. Aga Jüri nii kange joomaaasaga ei olnud õppinud. Peagi läksid filmiad kirjuks, pea jäi raskeks, küll katust une västu panna, näeratas veel mõni kord ruumal kombel ja viimaks töökas peaga västi landa ja eligi raskes unes. Kui kaua ta seal tukkunud, ei teadnud ta sugugi arvata, kui keegi teda üles äratas ja tema käest napsi, õlle tajumist